

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1256/2022
05.05.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Александар Илић, адокат из ..., против туженог Акционарско друштво за управљање јавном железничком инфраструктуром „Инфраструктура железнице Србије“, Београд, чији је пуномоћник Светлана Стојковић Обрадовић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3587/21 од 29.12.2021. године, у седници већа од 05.05.2022. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог.

ПРЕИНАЧАВАЈУ СЕ пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3587/21 од 29.12.2021. године и Основног суда у Новом Саду П1 481/21 од 19.10.2021. године тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев да се обавезе тужени да тужиоцу исплати:

- за период од 01.03.2018. до 24.05.2018. године на име разлике накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 20.089,89 динара са затезном каматом од 27.07.2021. године па до исплате, као и износ од 6.491,44 динара на име законске затезне камате обрачунате на појединачне износе до 26.07.2021. године и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 5.534,30 динара са законском затезном каматом од 27.07.2021. године до исплате, као и износ од 1.788,49 динара на име обрачунате затезне камате на појединачне износе до 26.07.2021. године и да се обавезе тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да на име накнаде трошкова поступка туженом исплати износ од 18.000,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 481/21 од 19.10.2021. године обавезан је тужени да тужиоцу за период од 01.03.2018. до 24.05.2018. године на име разлике накнаде трошкова за исхрану у току рада износ од 20.089,89 динара са затезном каматом од 27.07.2021. године па до исплате, као и износ од 6.491,44 динара

на име законске затезне камате обрачунате на појединачне износе до 26.07.2021. године и на име накнаде трошкова за регрес за коришћење годишњег одмора износ од 5.534,30 динара са законском затезном каматом од 27.07.2021. године до исплате, као и износ од 1.788,49 динара на име обрачунате затезне камате на појединачне износе до 26.07.2021. године, као и да му накнади трошкове парничног поступка у износу од 64.245,00 динара са затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3587/21 од 29.12.2021. године одбијена је жалба туженог и потврђена првостепена пресуда.

Против наведене другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбе члана 404. ЗПП.

Према оцени Врховног касационог суда у конкретном случају испуњени су услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11...18/20), ради уједначавања судске праксе у погледу права запослених код туженог АД „Железнице Србије“ и његових правних следбеника на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Из наведених разлога одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11...18/20), Врховни касациони суд је установио да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. става 2. тачке 2) ЗПП на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је био у радном односу у утуженом периоду код туженог, као правним следбеником АД „Железнице Србије“. Тужени је у утуженом периоду примењивао колективни уговор који је објављен у Службеном гласнику Железнице Србије АД број 24/18 дана 24.05.2018. године. Одредбом члана 94. наведеног КУ прописано је да запослени има право на трошкове за исхрану у току рада у висини од 120,00 динара, без пореза и доприноса, по радном дану, сразмерно броју радних дана проведених на раду, а чланом 95. да запослени има право на регрес за коришћење годишњег одмора у висини од 12.000,00 динара, без пореза и доприноса, који се исплаћује месечно у износу од 1.000,00 динара. Чланом 153. наведеног КУ прописано је да исти ступа на снагу наредног дана од дана објављивања у службеном гласнику туженог, а да се његове одредбе које се односе на обрачун и исплату зарада, накнада зарада и других примања запослених примењују почев од исплате зараде за месец март 2018. године. Тужени је тужиоцу накнаду за трошкове исхране у току рада и регрес за коришћење годишњег одмора за период од 01.03.2018. године до 24.05.2018. године исплаћивао у складу са наведеним одредбама КУ од 24.05.2018. године.

На темељу тако утврђених чињеница нижестепени судови су усвојили тужбени захтев сматрајући да се одредбе КУ од 24.05.2018. године не могу примењивати у утуженом периоду јер је чланом 197. Устава Републике Србије забрањено повратно дејство општих аката. Нижестепени судови су висину потраживања тужиоца по основу накнаде трошкова за исхрану у току рада и трошкова регреса за коришћење годишњег

одмора утврдили у нето износима, а према параметрима из раније важећег Колективног уговора ЈЖТП „Београд“ („Службени гласник РС“, бр. 37/95...7/00).

Врховни касациони суд сматра да су нижестепени судови одлучујући о тужбеном захтеву погрешно применили материјално право. Законом о раду предвиђено је право запосленог на накнаду трошкова у вези са радом. Законом о изменама и допунама Закона о раду (“Службени гласник РС” бр. 61/05), који се примењује од 01.01.2006. године, предвиђено је и право на накнаду трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора (члан 118. тач. 5. и 6) који морају бити исказани у обрачунској листи за све запослене. Члановима 94. и 95. Колективног уговора туженог од 24.05.2018. године уговорени су износи и начин обрачуна трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за запослене код туженог, а према тим одредбама тужиоцу су исплаћене накнаде захтеване у овој парници и за период од марта до маја 2018. године. Врховни касациони суд налази да су нижестепени судови погрешно применили материјално право када су усвојили тужбени захтев на име трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора за период од марта до маја 2018. године јер су ти трошкови тужиоцу исплаћени према одредбама наведеног КУ од 24.05.2018. године.

Применом члана 165. става 2. у вези чланова 153. и 154. ЗПП обавезан је тужилац да туженом накнади трошкове поступка у износу од 18.000,00 динара који се односи на награду пуномоћнику за састав ревизије. Туженом није досуђена накнада трошкова судских такси у жалбеном и ревизијском поступку јер захтев за накнаду тих трошкова није опредељен у складу са чланом 163. ставом 2. ЗПП.

Сходно наведеном, Врховни касациони суд је, применом члана 416. става 1. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа-судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**